

MARCZIUS TIZENÖTÖDIKE.

Szerda

168. szám.

Pest, september 27. 1848.

Nem kell táblabíró politika.

A Marczius Tizenötödike politikai hirlap october—decemberi évnegyedre előfizetheti helyben egyedül a Kiadónál, 2 ft. 30 kr. postán mindennap borítékba küldve 3 frt. 30 kr.

Egy hónapos előfizetést csak helyben egyedül a Kiadónál s a hónap első napjától számítva 1 forintjával fogadunk el.

Hirdetések egy háromszor hasábozott sorért, vagy ennek helyéért 2 kr. pp. fizettek.

Pest sept. 27.

Tegnap éjjel jött meg a hír, hogy Jellacsich Székesfehérváron van! —

A kellemetlen ujság még azok előtt is, kik tudták, hogy az egész vidéken a magyar tábornak alkalmas pozitívja, melyben az ellenségnek ellentállhatva harczba keverednék, nem létezik, igen nyugtalan perczeket okozott.

Ma reggel tíz órakor ülés volt.

A jobb oldali padokon körülbelül száz bécsi ifjuült, kik nemes buzgalmukban a magyar szabadság ügye mellett vérüket jöttek ontani.

A ház meglehetősen ingerült volt.

A csarnokban s előszobákban még egy más kósza hír is kerengett, hogy tudniillik István nádor helytartó, ki most Bécsben van, hivataláról lemondott, s a király Jellacsichot teljes hatalmu biztosának nevezte volna ki.

E hír e pillanatig még nem valósult. Azt mondták, hogy eziránt tudakozandók, többen Bathyánihoz mentek, ki azt felelte, hogy mind ez óráig (reggeli 9) illyesmíró tudomása nincsen.

A szokott órakor az ülés megkezdődött. A kíváncsiság a körülmények miatt valami különösen feszült nem volt.

Előhozattak a tegnapi említett levelek, melyek közül mint diplomatikai fontosságú, a ház elébe öt darab választatott ki.

Ezek közül három azonnal fel is olvastattott.

Az első Jellacsich levele, Latour bécsi miniszterhez. A másik ugyan annak levele báró Kulmerhez, a harmadik Roben őrnagytól.

Uj dolgok e levelekben nem igen vannak. Egy van borzasztó miről tegnap már tevők említést, tudni illik a „kérdéses Manifestum“ mellynek mielőbbi kiadását Jellacsich szörnyen sürgetni látszik.

Azon manifest tudni illik, hogy mindazon katonára, ki Jellacsichnak ellent mer állani, mint esküszegő hivtelen és felségsértő fog tekintetni.

A camarilla e manifestumot még ki nem adta. Maga is átlátta, hogy ennél undokabb dolog a historiákban nem létezik.

De ha, Jellacsich vallása szerint, ezen Manifestum nélkül nem ér célzt a schönbruni összeküvés, mi fog történni.

Lesz bátorságuk illy kockát vetni. Annyi igaz, hogy egy illyen eszköz tökéletesen hozzá illik azon célhoz, mellyet az absolutismus bérszolgái elérni akarnak.

Csak egyet emelünk még ki e levelekből.

Jellacsich Kulmernek azt írja, hogy mire ő Pestre jövend, akkorára a pesti demagógok csoportja, a képviselők háza, szét fog menni, s ez által a rend és nyugalom csak egy pillanatra volna helyreállítva, mert ezen emberek, ha szét engedtetnek futni, az országban a revolutiót folytatni fogják.

S nincs is más mit tenni, mint Kossuthot és consortesait kivégeztetni!...

Hallod magyar, s mind azok, kik a magyar constitutionalis ügyben, mint becsületes hű hazafiak kitüntették magatokat, mi vár rátok.

És miért, mert a király esküvel adott szavát visszaveszi.

Törvényelt őrzi a magyar, s királya nevében ellene fegyveres nép tódul be az országba.

És ezen betóduló sereg azon sajnálkozik, hogy itt Magyarországon rend nincsen, s hogy Pest elfoglalásával még a béke nem lesz helyreállítva! Felséges dolog! Ugyan ki háborította itt meg a rendet azelőtt, hogy a pártütők a törvény leírása végett berontottak az országba.

Határozat hozatala előtt az elnök az ülést elosztatta, minthogy a miniszterelnökhöz fontos sürgöny érkezvén, a hattagu választmány összehívattatott.

Délután 1 órakor.

Egy nehéz kocsi zörög be az uri utcába.

A kocsin szalma közé rejtve négy sudar ágyú fekszik, a kocsi oldalon üres deszka ládák lógnak.

A nemzetőrök, kik a kocsi mellett lovagolnak,

a kíváncsi népek elmondják, hogy az áruló köldeményt Esztergam környékén fogták el.

Kell-e ehez commentár?

Ki nem tudja, honnan jönnek ezen ágyúk, ki nem tudja, kinek küldettek és kik ellen.

A tény maga több a legfestőbb leírásnál!

Egy negyeddel később —

Ülésbe akartunk menni. Az ajtok zárva. A ház titkos választmányá van alakulva.

Az utcákban a legcsodálatosabb hírek.

Jól értesültek után fájdalommal írjuk e sorokat. A camarilla, az alkotmányosság ezen önk ellensége, teljesen erőt vett a beteg, a gyenge királyon.

István herczeg lemondott! —

Némellyek szerint azonban lemondását némi feltételekhez kötötte, mellyeket a háznak el kellene fogadni.

Lamberg general, olyan formán, mint hajdan Ambringen, a király teljes hatalmu biztosának volna kinevezve.

Miniszterelnökséggel b. Vay Miklós van megbizva.

A katonasághoz, és a néphez, a király proclamatiót bocsát közre.

E híreket sebes postán ma reggel tíz óra után kaptam a miniszterelnök, s minden arra mutat, hogy ez azon tudósítás, melly miatt a nyilvános ülés délutáni egy óráig elhalasztatott.

Tegnap Kossuth lapjában egy csatáról volt említés, melly a magyarok s Jellacsichék között folyt. —

Ma bővebb tudomás érkezvén, a házban a dolgot úgy beszélték el, hogy a mieink az ellenség balszárnyát támadták meg.

Az ellenség nem keveredett harczba, hanem félrevonulva nagy sebességgel, Fehérvárra indult. A mi seregeink megelőzve őket, mostan Velencze körül gyülekeztek össze.

Fehérvár az ellenség kezében van.

De ezt nem kell rémítő hírek venni. Mert, miként sokan tudhatták, a magyar tábor a vidék strategicus fekvése miatt Velencze és Martonvásárig nem is akart az ellenséggel komoly csatába keveredni.

Kossuth ma délután 4 órára biztosan várhatjuk.

Ő most Szolnokban van, s onnan 11 órakor indult el a vasúton.

Délután 5 órakor.

A titkos ülésnek két órákor már vége volt. Ugy látszik, hogy az ülés csak azért volt titkos, nehogy a hallgatóság valamely, e körülményekbe ugyanis célra nem vezető, közbekiáltásokkal meg ne zavarja a kellő nyugalmat.

A városban csaknem mindenki ismeri a bécsi híreket, mellyek keserűen mondjuk megvalósultak. —

István herczeg feltétel nélkül mondott le, s bucsút mondott Magyarországnak, melly azt remélte tőle, hogy utolsó csep véreét szülőföldjének fogja áldozni.

Lamberg generálról azt hiszik, hogy már táborunkban van, s személyesen vitte meg a többször említett királyi manifestumot.

Három órákor Batthyáni Fehérvár felé utazott, s útja sikeréről holnap jelentést teend a háznak. —

A percz eljött, mindenki belátja, hogy csak egyedül magunkban bízhatunk.

Pest sept. 27.

Némely kislelkűek csak azon töprenkednek, hogy mi lesz akkor, ha az ellenség a fővárost bombardiroztatni kezdené?

Mintha bizony az ellenség oly könnyen jöhetne a város alá, mint vásárkor a vidékiek, kik jó pénzre megveszik azt, mit a pestiek elkészítenek.

Tegyük fel egy borzasztó rossz esetet. Egy csak nem phisical lehetetlenséget, hogy tudni illik a horvátok Napoleonja minket jámbor magyarokat borzasztóan megpacskolna.

Akkor a magyar hadsereg visszavonulna a főváros alá, s a készített sánczokból az ellenséget mind addig főkartoztatná, míg a tiszai vidékből új elégséges erő érkeznék.

Arról természetesen szó sincs, hogy Pest városát ügyosztani engedjük.

Nem igen is szokás az a harcokban, hogy a fővárost ostromnak tegyék ki, ha csak a városiak magok nem oly hősielkűek, kik magokat utolsó csep vérig védelmezni kívánják.

Ne féltsék oly nagyon a zsembe, markahús és fagygyu gyergyákból összeépített házak tetőit.

A magyar nemzet oly delicat faj, hogy még a háladatosságot sem követeli azoktól, kik e föld s törvényei oltalma alatt magoknak vagyont szerettek.

E leczke azonban meg vagyunk győződve, csak keveseket fog illetni.

Pest lakosiban derekabb és becsületes szellem nem volt soha.

A polgárságtól, kik majusban a ministerium-

nak oly fényes bizalmi demonstratiót csaptak, mindenki csak következetességet vár.

Ime Jellacsich közölg. Ezen ember a föld kerektségén legelhatározottabb ellensége a ministeriumnak, tehát ellensége önöknek is drága pesti nemzetörség, kik e ministeriumnak h a t á r t a l a n bizodalmat szavaztak!

Itt az idő tehát, hogy a kormányt tettel is segítsék, miként akkor megígérték.

Csak hogy mindent elkövessünk, mi a harcznak a fővárostól minél távolabb tartására szolgál. —

Védjük magunkat minden talpalatnyi földön.

Mert ha Jellacsich be veszi magát Pestre, s szokása szerént a horvátoknak egy félnapi szabad rablást enged, isten legyen irgalmas kegyelmes a váci utczai boltoknak, úgy fognak kinézni az auslagok és stellászik, mint a steinbruki szőlős kertek a szüret után.

Jaj lesz a magán házaknál is. Az öreg tatiról lehúzzák a télikabátot, kiveszik a ládából az élére vert tallérokat és huszasokat, mellyeket a nyáron, midőn oly nagy baj volt a bankók miatt, lassanként beváltogattak, kihúzzák a kaszli fiokjait, elveszik még az ingeket, és felmennek a padlásra, leszedik a ruhakötelekről a mama stelfrokjait. A nagyobb kisasszonyokat, a pálinka szagu katonák megcsókolgatják, még a bölcsőben fekvő Hanzinak és Kadinak sem hagynak békét, azok alól ki h a z á k még a pellenkát is.

Pest sept. 27.

Batthyáni tegnapi placátja az egész városban a legizgékonyabb nyugtalanságot idézte elő.

Mig egyrésztől erőnk egyszerű kifejtésén dolgoznak lelkesbeink, midőn a véres zászló alá ezereknél tödulnak a haza minden zugából, midőn lelkesedett seregeinknek az egész Jellachichféle zsványtábor csak egy früstökre való — most meghunyászkodva egyezni akarni, s a bécsi tires ígéretekre csak egy batkányit is hajtani — ez még a főváros népének is egy nevetéséges kóficznak látszik.

Még a kaszárnyák előtt összesereglett német polgárok is azt mondák teli szájjal dél előtt: kein pardon den niedertraechtigen Lumpen.

És igazságok van; mert ez újabb szemfényvesztés csak arra való, hogy a lieber Jellachich és gaz csöcselékének bőre cserzetlenül érjen vissza Zágrádba.

Pedig erre nézve a burgerség is megcsinálta már a maga calculusát.

Jellachich bőrét kitömvé a nemzeti museum állat-osztályába gondolták bétenni.

A seresánokét, mint a féle bivalybőrt, tömlőknek kívánták kikészíteni a sóbányákba.

A többiét pedig csizmáknak szánták a honvédek számára.

A mi még fenmarad, rostává lyuggatva tervezték elküldeni Zrágádba, mint méltó ingredienciát az egyesült dalmát, horvát, tótországok királyának a magyarokon vett dicső győzelmének nagyszerű triumphusához.

És a ministerelnök egy gyáva egyezkedési politicával ketté akarja vágni e szép terveket!

A historiából ki akarja törölni magyarhonnak legnagyobb dicsőségét, hogy t. i. hazáját a camarillának és a pokol minden kigondolható armány ellenében saját kezével tartotta meg.

Félre az ilyen gyermekes gondolatokkal, el kell vágni az útját annak, ki csak nyulni akar is e szemfényvesztő accordalásra hívó papirdarab után.

Mert az efféle Bécsből jövő scartétákat nem nézhetjük egyébként, hanem kártyánál, mellyel, ha a camarillával egy asztalhoz játszani leülünk, ingünket, gatyánkat elveszítjük.

Tudunk mi is játszani, de nem úgy spieler módra, hanem karddal, fokossal; a ki lefőzni akar ám jöjjön játszani velünk illy módon, s majd megmutatjuk ki a legény a csárdában! schwarzgelb bőrt alkalmasint rothblau Orden sternekkel visszi haza, csak győzze tépéssel a Zsófi mama.

De egyezkedni? — nekünk? kivel és mi felett?

A mink van, azt egy hajszálig megtartjuk, a mi a másé, abból semmit sem kívánunk.

Hát minek itt az egyezkedés?

Köpolyozzuk meg csak azt a löcskés horvát sereget, s egy pár generalis fejét margarirozva a bécsi Hofnak, fogadom, hogy ha lámpással keresünk sem találunk senkit, a ki velünk egyezkedni kívánna.

Az egész alkudozás csak arra való volna, hogy mi ne törjük be a camarillának s czinkosainak fejét most, s ők ezért bennünket nem háborgatnak. . . . addig, mig ujra erőhöz nem jönnek.

Quo te quisque casu rogat. . . . ők bennünket kérdeznek puskával, felöljünk nekik ágyuval, ők összeakarják törni a mi ministereinket, törjük mi őket horssá és paprikává mindenestül — s az otthon maradt atyafiáknak hiattunk belőle egy kávéskanálnyiit orruk alá, fogadom olyat fognak prüsszenteni, hogy még a kitudja hol levő hetedik unokájuk is megérti, hogy orrod a magyartól foghagymás.

Ha pedig a hadügyet kéri — vigyük elejükbe egész hadseregünket, válasszanak közülük, hogy mellyik kell, s a mellyiket kiválasztják, az fogja őket gúzsza csavarni.

Uram teremtem! ezek a horvát lumpaciások eljönnek hozzánk, hogy velünk megmérkőzzenek, itt egy két vármegyét felforgatnak, falukat felprédálnak, szóval, minden brutalitást véghezvisznek — s mi hazabocsátjuk őket szép énekszóval, s nélkül, hogy csak egy zápfogukat kihúztuk volna, engedjük, hogy a kenyereinken s húsunkon felhizva nagy köpczösen haza meajenek, s ha valaha sovány testet látnak, ujjal mutassanak rá s csúfolódva mondják nekik: „ez nem volt Magyarországban“

Ez csak ugyan nem rendi a dolognak.

Midőn Jellacsich csaptatóban van, a föld népe talpon ügyünkért életháláira vivni, s minden elrabolt csirkéjeért legalább egy horvát czinkofogót kaszájára szúrni, midőn seregeink minden használható postokat elfoglaltak, Dunánk alól Jellacsich átjövele ellen Ivánka 6000-nyi seregével biztosítva, a Csepel-sziget megerősítve, —

akkor vessük el fegyverünket, s kezünket zsebbe dugjuk, még misét olvassunk megsütött magyar testvéreinkért!

Éppen csak e kellett még, hogy a mi kis eszünk helyén van, bosszúságunkban azt is egészen elveszítsük.

Nem úgy verik a cigányt, minster úr!

Izenje meg ön a horvátoknak — a mit hajdan apáink egyik hős népe izent, egy valamivel különb hódító kalandornak.

„Ha csak mocsárokba nem bújtok, mint békák, vagy a föld alá, mint egerek, vagy el nem repültök mint a golyók — csináljatok testamentomot.“

Est izenje meg ön, a végrehajtás majd a mi gondunk lesz, és Magyarhon minden becsületos polgáraé.

Ezt beszélék a budapesti polgárok, commentart csak azért nem teszünk hozzá, mert az igazságot belőle így is mindenki megértheti.

Cserző Bencze.

Pest sept. 27.

No hiszem most majd meglátjuk, mint váltandja be a minsterrel azok azon nagy reményeket, mellyekkel őt mindnyájan hivatalba léptekor kísértünk.

Meglátandjuk, ha fel tudja-e fogni az idő jeleit, s magismerni a végzet ujját, melly csak azért engedé ránk támadni mindenfelől elleneinket, hogy a magyar új szabadsága első évét egy dicső tettel rekessze be, mellyre az őseikre méltán kevély unokák is büszkén apellálhassanak. —

Felfogta-e azt, hogy Magyarország függetlenségének teljes kivívása, nem hazug facsimilék félremagyarázható szövegén, hanem csupán nyílt mérközésben nyert eldöntő győzelmen alapulhat.

Felfogta-e, hogy e nemzet csak akkor hajthatja biztosan nyugalomra fáradt derekát, midőn az absolutismus hydra fejét együl egyig lenyeste, erejét tönkre tette úgy, hogy még csak meg sem moccanhasson többé per secula seculorum.

Mert ha a minsterelnök ezeket szintűgy hiszi, mint mi, akkor nem fog bocsátkozni a csak időnyerésre számított bizonytalan alkudozásokba.

És ha ő érti e nemzetnek közakarátát, ha nem húnnya be szemeit lelkesedésének példái előtt, nem fog gyáván bele esni az újabb kelepcebe, mellyel hurokra akarnak keríteni.

Mert hogy az egész csak ármány, csak csalás, azt az eddigiek után tagadni senki sem fogja.

És a közvélemény kimondá ráá ítélését, midőn utálattal fordult el az irománytól, melly a királyi üres ígéreteknek hi tudná már hányadik hamis kiadása.

A camarilla mikor a magyar a vízes pokrócot már már alá teríti, elő áll egy lány meleg felelettel, s azt mondja:

Ime itt a kéz, melly titeket eddig ostromozott s halálos mérget kevert számotokra, itt a kéz, melly elpusztítá falaitokat, koldussá tette s rákásra öldöste polgártársaitokat, hanem még is

gyenge volt arra, hogy mindenestül gyökeresen kiirtsan; atyailag hajlik felétek csókoljátok meg s engedjétek fúni örömmel s ragaszkodásnak helyet szívetekben.

Ha az egész.

Most tessék választani.

Akar-e a magyar mint a rab, midőn a dicséről felkél alázatos köszönetet mondani tekintetes főszolgabíró urnak, hogy őt méltóztatott kegyesen véresre veretni; akarja-e mint a kitanított mopszli kutya megcsokolni a botot, mellyel előbb oldalbordáját törték be: akar-e Jellacsichnak a gyönyörű rablási s pusztítási parádék után biztos escorte-ot adni egész a Drávaig, hogy a határmegett fellázadt nép egy hajszálát is meg ne görbitse?

Vagy pedig akar-e az isteni örök igazságok boszúlo keze lenni, akarja-e feltartani régi dicső nevét, melly szennyet magán soha nem szenvedett, s mellyel soha senki büntetlenül nem paczkázhatott, akar-e becsültetni, mint nemzet, melly elég erős, hogy magán sérelmet, viszontorlás nélkül tétetni ne engedjen? —

E kérdés megoldása lesz Batthyáni politikájának próbaköve.

Neki, ha nevét a históriának tiszta fényben akarja átadni, föl kell kelni az alacsony számolyról, mellyről eddig egyes casták törékeny érdekelt drótozgatá, az események régen kimutatták már számára a magasabb irányt, mellyet az egész ország közérdekeinek előmozdítására követnie kell.

Mért forrázni a nép lelkesedését, mért félni a népfelkeléstől, talán azért, hogy az olygarchia s aristocrazia szűz barázdáit egy kis megboronálástól féltjük?

Ha illy szükkeblűen őrizzük a privilegiumok, vagy elsőégi jogoknak még szétdírbolt rongyait is, ha még sem bírnak megválni a rögeszmétől, hogy Magyarország az aristocrazia számára van teremtve — no hisz akkor adieu neked ugynevezett szabadság s egyenlőség, mert neved mindég csak árnyék és költői álom lesz.

Ha még Magyarország mostani első embere is illy kis lelkű eszméket melengtet kebelén s illy uri sárgaságban sinlődik, akkor nagyon lehet félnünk, hogy a mostani bajból igen csufosan vágjuk ki magunkat.

Mert az illyen politika kész lenne kezét nyújtani egyezésre a zsarnokságnak, csak hogy néhány percnyi életet biztosítson még a régi úr uralkodás megbukott eszméjének.

Nem vagyunk ugyan hajlandók feltenni, hogy egy Batthyáni háttérbe szorítná a nemzet közérdekét, s mellékcélok által engedné magát vakon ragadtatni.

De ha netalán elég gyenge volna erre gondolni, azt ne feledje el, hogy a nemzet becsületét, mint kezébe vette — sértetlenül kell visszaadnia; s ha nem szégyenlone ez országos kérdés megoldásához illy hitvány szempontból nyulni — meg kell tudnia, hogy azt tennie nem szabad.

Azért félre a gyáva alkudozással, mi az igazság terének legszélén állnak, mellyről egyetlen engedékeny lépés gyávaság gödrébe ejt.

Batthyán pedig szilárdítsa a hon irányaniáb bizalmát, hogy mint most első magyar ember, magyar lélekkel utasítsa vissza e csalóirozást, mellyre megvetés és utálat lehet csupán méltó felelet.

Cserző Bencze.

Mákvirágok.

— Soha annyi politizáló, okoskodó és jövődömondó nem volt a világon, mint a menayi most Budapesten van.

Ha szóbeszédhől német lehetne emelni Jellacsich táborát; már ollyan bástyák nyulnának el Debreczentől Sopronig, hogy tetejéről még perspectiván sem lehetne látni, mint reszketnek a svobodnyikok Budán kiszegzett ágyúink előtt.

Ha pedig minden szó egy horvátot sujtana le, azóta valamennyinek ferslagba volna pakolva a füle, s elküldve Zágrábba ezen devisével „quomodo sapit iste casus?“

— A képviselő házban szörnyű harcziás mozgalom uralkodik, a puskák töltetlenül is elsülnek a „vadász követek“ kezei közt. S eddig 100 közül már 150 vállalkozott, hogy Jellacsich fejét az elnöki asztalra teszi czédulás ládának.

A horvát és tót táborban pedig ezek ellenében, mint halljuk „követ vadászok“ vállalkoztak, kik egy követ főért, Jellacsichot, ugyan egy somogyi harmadfüves tinót, Hurbantól pedig két véka kását kapnak.

— Némeltyek abból, hogy a követek puskát fogtak kezökbe, valami nagyot akarnak kihúzni, azt t. i. hogy miután olly sokáig cserebogarástak, már most alkalmasint verebészni akarnak.

— Jellacsich azon gyönyörű portraite-jeért, melly a Charivari leghözelebbi számában lesz átadva, a minden nagyot és szépet pártoló publicumnak, Lauka barátunknak a veres sinór rendét szándékozik megküldeni, mellyel magát a forradalmi fasorba illeszse; Curiosusok vagyunk, ha ez megtörténnék, hányan mendanák el rá a mellette elmenők közül, vajha minden fa illy gyümölcsöket teremne. Alkalmosait valamelly megtiszteltetés a mi számunkra is útban lesz azóta.

Cserző Bencze.

Pest september 26.

Van-e még emberi nyelven kifejezhető gazság és gyalázatoság, mit a camarilla, reactio, vagy is egy szóval a sátánfajzat, a nyílt szívű, ártatlan és talpig becsületos magyar nemzetet el nem követett?

A vadállatoknál aljasabb rácz csordát e hon legtermékenyebb vidékére zavarta, hogy letorolja a föld gazdag termékeit, s éhen halóvá tegyen több ezer ártatlanokat, — feldúlja és egésze a városokat és falvakat, s emberi elmében meg nem

fordult pokolbeli kínokkal gyilkolja ki a védtelen népet. S ezután.

Földből készült erős akolba zárja a vad csordát, hogy onnan lövöldözze halomra legbátrabb hőseinket.

Megvesztegette a becsületességet, elhínté a romlottság mindenféle magvait, legyilkolta nemzet évezredes bizalmát. Szószegővé tette a királyt, s feldulta a milliók nyugalmát.

Nyakunkra csödité a horvát, tót, oláh és rác csúrhéket, megtagadta saját nemzetiségét, hogy kiírta a dicső magyar nemzetet.

Vér-ebek! azt gondoltátok, a magyar nemzet egy megholt test, melyet kuvaszokkal lehet szét-tépetni?

Csalatkozottatok . . . Mert felébredt a nemzet szunyadó vitézsége. Kéblében a határtalan bizalom helyét, határtalan boszu foglalá el, bosszu, mellynek tettei hallására megfagy a velő csontjaitokban.

A magyar nemzet egy boszuló Leviáthán, melly öldöklő pallosát le nem teendi, míg ellenelt össze nem aprítja, — egy felbőszített orosz lány, melly meg nem nyugszik, míg elleneit le nem tiporta.

S ez számítástokon kívül esett . . .

Most mit tesztek? . . . Undokságtok koronáját felteendők, béke olajággal közeledtek a vérig kintzott nemzetekhez, hogy azt ismét megcsalhasátok, s bosszúját kikertülhesétek.

Lássuk, lehet-e ezen békének tárgya és alapja? —

A nemzet 1848-ik évben törvényes és alkotmányos jogaiba lépett, s törvényeit koronás királya szentesítette.

Önállósága consolidálásával nincs nemzet, nincs népfaj, kit sértett volna.

Ekkor feltámad a camarilla, s fegyverrel támadja meg a nemzetet törvényes jogaiért, s elkövet mindent, hogy czélját érje.

Ez épen olyan, mint midőn valaki erőszakkal elvett pénzét, törvényes úton visszanyeri, s ezért őt az, kitől pénzét visszanyerte, orgyilkos módon támadja meg.

Egyfelől jog, igazság és törvény. Másfelől erőszak, utonállás és orgyilkosság.

Illy viszonyok közt az egyességek vagy békének tárgya nincs.

A szintett béke alapját illetőleg pedig tudjuk, honnan fúj a szél.

Vagy azért akar a camarilla békélni, mert a vész nyakára nőtt, és a maga által ásott verem szélén áll.

Ez esetben a békeajánlat rá nézve a legcudarabb gyávaság, — ránk nézve pedig a legtulzább és nyomorúbb nagylelkűsködés lenne, mert a kigyó a vész közepén meghúzza magát, hogy mihelyt lehet, annál mérgebben marhasson.

Vagy pedig azért akarja a camarilla a békés utat színleg megkísérteni, mert erejét túl becsüli és pokoli tervével készen lévén, s azzal személyesen és közvetlen fellépni még is talán átall; (mit ugyan felőle fel nem tehetni) hogy tehát személyes fellepítésének némi kis diplomaticus szint adhasson, s egész pharizeusi pófával elmondhassa . . . „én békét ajánlottam, s ti azt el nem fogadtátok“ . . .

Nem ösmeretlen előtünk az illyes diplomaticai mázzal bekent utonállás, — de azért ez esetben mi lennénk a kis lelkű gyávák, ha az egyességet a történetek után, bármi körülményben, főleg függetlenségünk rovására elfogadnánk.

Mert nekünk eszközök vagyunk kezünkben, mellyeknek felével is megmenthetjük hazánkat, s ha ezt nem vagyunk képesek, vagy nem akarjuk, megérdemeltük gyászos sorsunkat, s nem vagyunk méltók a „nemzet“ szent nevére.

Vagy végre azért ámit bennünket a camarilla a béke ajánlatával, hogy creje összeszedésére időt nyerhessen, — minket pedig schakkban tarthasson.

Ez igen valószínű, és egy azon temérdek ármanys manőverek közül, mellyek ellentünk öt hónap óta használtatnak.

Ez esetben hagyjuk-e még magunkat tovább is ámitatni?

Hát nem látjuk-e a tegnap Bécsből hozott „ibis, redibis“ féle gyönyörű válaszból, mire czéloz az egyességi ajánlat? s mit várhatunk attól?

Vagy erősebb-e egy egyesség, a koronás fejedelem által szentesített törvényeknél?!

Hiszen a szentesített törvények visszahúzatnak, világos törvényeinket a bécsi bölcs (?) ministerium classicus (?) Staatschriftjében éppen ellenkezőleg méltóztatott magyarázni, hát egy phariseus flosculusokból összecompillált egyességben, hogy lehetne biznunk? . .

Bizony bizony mondom nektek, hogy a királyi szóban, és szentesített törvényekben bizni nem lehet, akkor a béke vagy egyesség csak szembe-kötödsi . . .

Fel, fel nemzetem! az isten mutató úja kijelölte teendőidet, ragadj meg minden eszközt és percet szabadságod és függetlenségod kivívására, az ármanys letiprására, és bántalmaid megbozítására.

Ne bizz senkiben, csak isten után önmagadban, ne hidj senkinek, csupán kedled szent sugallatának, ekkép a magyarok istene, melly ezred év óta örködött feletted, megsegítend az utolsó roszdás rabláncz szétlőrésében is.

Várady Antal.

H I R D E T É S E K.

(1-3)

Egy Leány, ki magát jól érti.

Ki tanult minden féle finom varrásokban ajánlkozik valami jól házhoz varrónőnek vagy mellé szobalanynak is. Ertekezni lehet a szerezsen utcza Fischer házban 1320. szám alatt a házmesternél.

Gözhajók járása

septemberben 1848.

Pestről Bécsbe mindennap reggeli 6 órak.

A dunagözhajótársaság
főügyvivősege.

Magyar központi vasut.

Naponkinti indulások 1848-dik september

1-sőjétől fogva további rendelkezésig.

A t. cz. utazók kéretnek, sziveskedjenek legalább egy negyed órával az elindulás előtt a pályaudvarában megjelenni.

Pestről Szolnok felé személyvonat reggeli 6 óra 30 percz.

„ „ tehervonat délben 11 órakor

„ „ személyvonat délut. 1 1/2 óra.

Szolnokból Pestre. Tehervonat reggeli 4 óra 15 percz.

„ „ Személyvonat reggeli 6 óra

„ „ 45 perczkor.

„ „ Személyvonat délután 1 óra

„ „ 45 perczkor.

Pestről Váczfelé reggel 7 órakor.

„ „ délután 3 óra 30 percz.

Váczfelől Pest felé reggel 8 óra 30 percz.

„ „ délután 5 „ 45 „

A magyar központi vasut
igazgatósága által.

Megjelenik e lap MINDEN ESTE. Előfizethetni e lapra Pesten a Lukács László nyomdájában (Országuton Kunewalder-házban). — A vidéken a postahivataloknál. EGYES SZAM ára 3 kr. pp.

Felelős szerkeztő Pálfi Albert. — Nyomatja és kiadja Lukács László. Országut, Kunewalder-ház.